

saadan Forpligtelse for Sparekasserne. Denne Forpligtelse gælder dog kun overfor Skatteraadene, altsaa overfor de Ligningsmyndigheder, der have med Stats-, Indkomst- og Formueskatten at gøre. Sogneraadene have ingen juridisk Ret til at kræve saadanne Oplysninger af Sparekasserne. Dette er heller ikke nogen Sinde blevet hævdet fra Skattedepartementets Side.

Det er det første Spørgsmaal, altsaa Spørgsmaalet om, hvilken Ret Loven hjemler, og der vil jeg jo ogsaa sige, at naar vi gik til en Indkomst- og Formueskat uden Selvangivelse af Formuen, vilde det være noget betænkeligt fra Administrationens Side at opgive de Midler, Loven hjemler til at skaffe sig gode Oplysninger om, hvilken Formue og eventuelt hvilken Indkomst vedkommende Skatteyder har. Men det andet Spørgsmaal — og det er jo egentlig det, der er blevet berørt af den sidste ærede Taler —, er Spørgsmaalet om, hvilken Anvendelse Administrationen maatte ønske, at Skatteraadene gøre af denne Bestemmelse. Og her er det nu ganske vist min Mening, at Skatteraadene ville gøre vel i at anvende den med stor Varsomhed. Det har ogsaa været Skattedepartementets Mening. I det Møde, Generaldirektøren holdt med Skatteraadene, inden man gik i Gang med Ligningen af Formue- og Indkomstskatten, blev det utrykkelig fremhævet, at medens man bestemt fastholdt Forpligtelsen, maatte man dog sige til Skatteraadene, at det vilde være rigtigt af dem at benytte denne Ret med nogen Varsomhed, og navnlig saaledes, at man ikke forlangte Generaludskrifter af Sparekassernes Bøger. Det er tvivlsomt, om der overhovedet er nogen Hjemmel dertil, i alt Fald vil en saadan Begæring ikke finde Støtte fra Administrationens Side. Heller ikke vil det finde Støtte, at man uden virkelig paaviselig Grund kræver Oplysninger hos en Sparekasse. Det kan jo ikke nægtes, at dette vilde kunne virke forstyrrende for Sparekasserne. De fleste Sparekasser ere vistnok enige om, at det er af den Slags Ting, som Folk ikke holde af at faa oplyst, hvor meget de til et givet Tidspunkt have indestaaende paa Sparekassebog. Navnlig de mindre, lokale Sparekasser, hvor man kender hinanden godt, ville komme til at lide under, hvis Skatteraadene alt for hyppigt kræve saadanne Oplysninger vedrørende Sparernes Konti, idet Folk saa ville have en Tilbøjelighed til at sætte deres Sparepenge i en fjernere Sparekasse, hvor vedkommende Skatteraad

ikke saa let finder dem. Som sagt, det vil navnlig gaa ud over de smaa, lokale Sparekasser. Dertil kommer en Ting, man vel maa erindre, at det ikke er noget ufejlbarligt Oplysningsmiddel. Thi medens det vel nok i 99 af 100 Tilfælde er saaledes, at en Mand, der har Penge i en Sparekasse, har dem indestaaende paa sit fulde Navn og saaledes, at det er klart, hvem det gælder, vil der dog kunne gives forskellige Maader, ved hvilke det under Samvirken mellem Sparekassens Bestyrelse og de vedkommende Sparere vil kunne lykkes at skjule, hvem det er, der har Penge indestaaende i en Sparekasse, saaledes at Sparekassen meget vel kan opfylde sin Forpligtelse ifølge Loven uden at give Skatteraadet nogen reel Oplysning. For ikke at drive Sparerne og Sparekassernes Bestyrelser i Forening der henimod tilraader jeg en vis Varsomhed fra Skatteraadenes Side i den Sag, og at man altsaa, saaledes som det ærede Medlem for Bornholm meget rigtigt sagde, indskrænker sig til at anvende det i saadanne Tilfælde, hvor man overfor en bestemt Skatteyder har Anledning til at formode, at han har Kapitaler, som han søger at holde skjult. I Vægringstilfælde har Finansministeriet det, som sagt, i sin Magt at ikende Sparekasserne en Dagbøde, men det beror altsaa paa Administrationen sely, om den vil gøre det, og i sidste Instans er det saa et Domstolsspørgsmaal, idet vedkommende kan kræve en retslig Afgørelse og derpaa kan appellere denne. En saadan retslig Afgørelse vil formodentlig ogsaa komme til at foreligge, og saa faar man jo Domstolens endelige Svar angaaende Forstaaelsen af Paragraffen.

Jeg skal i øvrigt med Hensyn til Anvendelsen af denne Paragraf oplyse, at fra samtlige Landets Skatteraad er der kun stillet Forespørgsler til i alt 50 Sparekasser her i Landet angaaende Spareres Tilgodehavende, og at alle Forespørgslerne med Undtagelse af tre have angaaet enkelte Personers Indskud til et givet Tidspunkt. Af de 50 Sparekasser have 11 nægtet at give Oplysninger, og 4 have svaret, at de saa sig ikke i Stand til at give de i dette Tilfælde begærede Oplysninger, fordi de ikke kunde skaffe dem.

Dette er, hvad jeg skal sige om den Ting, som jo har sat navnlig Sparekassestyrelsernes Sind i Bevægelse. Jeg skal rekapitulere det derhen, at medens vi maa hævde, at Skatteraadene have Retten til at kræve disse Oplysninger, og medens vi heller ikke fra Administrationens Side